

AR REIKIA SAKYTI NUODĖMIŲ RŪŠĮ IR
APLINKYBES?

/ 26 /

Kad nemanytumėte, jog pasakant nuodėmę ir jos skaičių jau viskas pasakoma ir nieko daugiau nebereikia pridėti, šiandien pakalbėsiu dar apie vieną būtinybę: apie būtinybę sakyti išpažintyje nuodėmės rūšį ar jos aplinkybes. Dėl ko taip reikia, tuojau paaiškės.

XXXXXXX

Jūs jau žinote, kad nuodėmės nevienodos pagal savo rūšį. Būna melo nuodėmė, yra vagystės nuodėmė, yra paleistuvystės, žmogžudystės, tėvų negerbimo ir kitos nuodėmės... Ir tos pačios dar gali būti ne pats veikimas darant tą ar kitą blogą darbą, bet tik noras, troškimas ar kitų prikalbėjimas taip padaryti: noras vogti, noras paleistuvauti, ketinimas nužudyti, prikalbėjimas vogti, patarimas padaryti abortą, pagyrimas už paleistuvystę ir pan. Nors čia bus tos pačios vagystės, melo, paleistuvystės, žmogžudystės ir t.t., bet drauge ir nebe tos pačios, nes kitaip padarytos. Šitai išpažintyje irgi turi išryškėti. Taigi, pasakyti "melavau", reiškia daugiau, negu norėjau pameluoti, "norėjau pavogti" bus ne tas ~~ka~~ pats kas "pavogiau", nors abi bus vagystės ir abi nuodėmės. ^o Tas pats bus pačias padaryti abortą ir ^o kitą prikalbėti jį padaryti. Čia tik viena bus padaryta blogybė, o kai kitas yra prikalbintas taip padaryti, blogas jau padvigubėja: pats nedarai nusistatymo taip blogai nedaryti, o kitas prie to ir darbu blogą darbą įvykdo. Pačias ir ne vien tai skiria nuodėmės, kad viena jų vagystė, o kita paleistuvystė, kad viena padaroma žodžiu, o kita mintimi ar veiksmu. Pati vagystė

dar gali būti keleriope. Ne tas pats nueiti ir iš kambario paimiti svetimą daiktą ir restą svetimą daiktą pasilaikyti sau, kada aiškiai žinomas jos pamėtėjas. Ne tas pats paprastai apvogti žmogų ir sutikus miške jį apiplėšti. Ne tas pats nusukti perkant ar skolos nesugrąžinti. Ne tas pats vienas tai padaryti ir su gauja veikti. Lygiai taip pat ne tas pats bus paleistuvystė ir su žmogžudyste, su kitomis nuodėmėmis, kurios gali turėti įvairiusias savo rūšis. Žmogus nusideda ir su nevedusia ar su netekėjusia, ir su vedusia ar ištekejusia, ir su vyro broliu ir su žmonos seseria, kartais gal ir broliu su seseria ar vaikas su tėvu ar motina ir kas besuskaičinos čia visokiausias nuodėmes, kurios visos vedinasi prasikaltimais prieš šeštąjį Dievo įsakymą, bet kaip jos nevienodos. Visos jos viena už kitą sunkesnės, viena už kitą blogesnės. Pasačiai su nužudymu. Nužudo svetimas svetimą, nužudo motina savo kūdikį, nužudo vaikas savo tėvą ar motiną, nužudo gindamasis, nužudo kankindamas, išniekindamas ir t.t. Nužudo galintį gintis, nužudė negalintį pasipriešinti, kaip tai atsitinka su abortiniais žudymais ir t.t. Visos nuodėmės prieš vieną įsakymą, bet kaip jos nevienodos. Kiekviena jų viena už kitą sunkesnė, kiekviena už kitą baisesnė. Argi gali užtekti tik prisipeškinimo, kad nužudė, kad ištvirkavo, kad vogė, kada čia dar nežinia, kokis gi iš tiesų iš tų nuodėmių padaryta. Ir būtina tada pasakyti konkrečiai, kokis, būtent, iš jų buvo padaryta, kad ir tik vieną kartą. O jeigu jų ne viena ir kiekviena skirtinga, nors ir to paties vardo, būtina jas išskirstyti ir pasakyti, kad buvo paprasta paleistuvystė, kad buvo svetimoterystė, o gal būt ir kraujomaiša ar dar baisesnės darbas, apie kokius net ir čia negalima minėti. Būtina pasakyti ne tikslai, kad pada-

ryta medžiaginė skrieunda, bet dar pridėti kokis: skolos negrąžinimas; epiplošimas, apvogimas, algos nusukimas ir kita.

Kartais žmonės nesupranta paties įsakymo ir visai nežūri kaip ten prieš jį nusikalsta, visai nenusikalsta. Paip, sakysime, daugelis jautrių žmonių yra įpratę pasiskųsti, kad sekmedieniais neiškleusė mišių. Jie neklausia savęs ir nesiteirauja ar kiekvienas toks apleidimas sekmedienio mišių jau nuodėmė, o kaltina save už visus apleidimus. Dėl to prie langelio visada tas tikras ir netikras nuodėmės sakosi ir prideda: "Bet aš negalėjau stėti, nes turėjau tą sekmedienį vyrą išleisti į bažnyčią". Jeigu vyrą išleidsi, o abu negalite kas sekmedienį stėti, tai ir jokios nuodėmės nebuvo, nes buvo su teisėta priežastimi pasilikta namie: reikalus saugoti namus, prižiūrėti gyvulius ir vaikus. Reikiama žmogus negalvoja, kad ~~tik~~ ne bile koks apleidimas yra nuodėmė, o tik apleidimas iš tingėjimo, be pateisinančios priežasties. Taigi, tuo atveju kunigas visados pagalvos, kad sekma tikras nuodėmė, tikras apleidimas, kuris pasidare iš apsilaidimo. Jeigu reikalo žmogus pilnai nesupranta, irgi naudinga priminti, kad kunigas nebūtų suklaidintas ir nepriimtų už nuodėmę darbo, kuris iš tiesų nėra jokia nuodėmė. Arba vėl, dėl švenčių šventimo ar pasninko užlaikymo. Kiek dabar yra žmonių, kurie ne iš savo valios negali švęsti ir suprantama dėl to jie neatsakingi: nuodėmės jiems nėra. Kitas reikalus kada pats žmogus be jokio reikalo ar tik su savo prasimanytą reikalų/ kaip daugelis dabar pasiteisina negalį dėl to švęsti, kad reikia arus apsidirbti, bet kas patikės, kad arams reikia visų 52 sekmedienių/. Tada jau tikras nuodėmė ir būtina pasisakyti. Arba vėl žmogus užmiršo ir penktadienį suvalgė su mėsa,

o taip stultikus sakosi išpažintyje ir pridėdą, kad užsimiršo. Jeigu iš užsimiršimo, tai ir nuodėmės nebuvo, jei metė valgyti atsiminęs, kad penktadienis. Kitas dalykas kada žmogus tyčia laužo penktadienio pasninkus, nieku verdamas Bažnyčios patvarkymą.

Taigi, išpažintyje būtina nusekėti nuodėmės rūšį iš kurios pusės ji nebebūtų skirstoma: jų rūšį toje pačioje nuodėmių kategorijoje ar rūšį pagal padarymo būdą. Naudinga kartais pasekėti ir aplinkybes, kurios nuodėmę pasunkina ar palengvina. Kitas dalykas pavogti pečiam užsinorėjus, o kitas prigrasius kitam. Vagystė padaryta ir reikia ją išpažinti. Tačiau reikia kunigui žinoti, kaip tu ją padarei. Vienu atveju jis matys, kad reikia tai išskirti atlyginti ją, o kitu atveju gal būt pasirodys, juk ne tu esi tos vagystės autorius ir ant tavęs nekrenta atsiliginimo pareiga kaip tik ant materialaus nuodėmės bendrininko.

Dėl to atlikti, pav., kad ir tokią išpažintį dar nebūna visiškai gerai, jeigu tik taip ją atliksi: "Eris kartus nusidėjau paleistavyste, vieną kartą nusikariaudžiau, keturis kartus sulaužiau pasninką, du kartus apleidau sekmedienio Mišias", jeigu tenai bus negražinta skola, vieną kartą nusidėta su savimā, vieną kartą su ištekėjusia moterimi, vieną kartą ketinta suvedžioti vienuolę; jei du kartus bus su pajuoka viešojoje vietoje valgyta penktadienį su mėsa, vieną kartą užsimiršus ir vieną kartą, kad kitokio valgio neturėjai, nes buvai kelionėje ir valgei viešojoje valgykloje, kur tik todėl mėsišką valgį. Tuo atveju išpažintis taip turėtų atrodyti: "Vieną kartą nusidėjau prieš vienas prieš skaistybę, vieną kartą padariau svecimoterystę išjuokdamas jos vyrą ir Palenkdamas į savo pusę, vieną kartą nusidėjau šventvagiškomis mintimis trokšdamas

padaryti paleistuvystę su vienuoliškus įžadus padariusiu asmeniu; negražineu pridėtos gražinti skolos, kurios manęs prašo jau tris metus; du kartus juoklausį iš penktadienio pasninko prie keliolikos žmonių vietoje vietoje ir demonstratyviai valgiau mėsą, dėl to jie galėjo pasipiktinti. Vieną kartą apleidau sekmedienio Mišias dėl medžioklės, kita kartą bedelisdamas pasivėlavau ir stėjau jau po aukojimo". Šitai atlikus išpažintį kunigui bus visas aišku. Ir nuodėmės sunkumas ir jų skaičius ir rūšis. Pasninko sulaukymo dėl užsimeršimo ir neturėjimo kito valgio nereikia nei minėti, nes reikia iš anksto žinoti, kad tokiais atvejais nebuvo nuodėmės ir dėl to nepasakoti nereikalingų dalykų.

Ar sunku šitai padaryti? Manau, jog kiekvienam galvojančiam ir norinčiam sau gero visiškai nesunku. Tik kiekvienas suprantame ir galime nujausti, jog šitai ir pasisakyti reikalinga. To nedaro tikrai tie, kurie į savo išpažintį žiūri tik pro formalumo akinius, tik kad būtų kas nors pasakyta, o nesirūpina kas, būtent.

Čis štai ir pasirodo išpažinčių gyvenimiškumas ar jų šabloniškumas. Padarykime savo išpažintis kiek galima labiau gyvenimiškas. Jei yra, išpažintyse būkime tik tokie, kokie iš tiesų esame savo gyvenime. Amen.

1967.2.24